

trouwen op het woord des Heeren, en dus niet onrustig of ongeduldig zijn; dat we, wetende onzen voet gezet te hebben op den Eeuwigen Rotssteen, niet vreezen of vluchten, maar vast overtuigd zijn, dat de Steen, door God in Sion gelegd, ons tot heil is in elken nood.

Jezus is de Rots der eeuwen,
Die geen wanklen vreest of val,
Die, wat hier bezwijkt, Gods kindren
Tot een toevlucht wezen zal.

De Heer, Jehova, roept ons toe: „Zie, Ik ben het, die dezen Steen heb gelegd.” En Hij zegt ervan: „’t Is een steen, die goed gebleken is, een kostelijke hoeksteen, die een beproefden grondslag vormt.” En Hij wekt ons op, dien Steen te vertrouwen: „Wie gelooft, die zal niet haasten.”

We willen dan naar dit woord niet op onszelf, maar op Jehovah vertrouwen, en wachten, ja, wachten op Hem!

We willen dan door deze heerlijke, leerrijke en vertroostende Schrift moed vatten te midden van al de stormen, zorgen en beproevingen des levens! J. N. V.

INDRUKKEN

VAN DEN HOOFDREDACTEUR

Tegenstellingen.

ONLANGS WEZEN WE OP DE TEGENSTELLING tusschen Christabel Pankhurst voorheen en thans. Vóór den oorlog vurige stemrechtvrouw, als een furie opkomend voor de rechten van haarzelf en haar geslacht. Nu ijverige predikster van de waarheid Gods, behartigend de belangen van het koninkrijk Gods en van den Christus Gods.

Vroeger wezen we op de machtige verandering, die plaats vond bij Nellie van Kol. Eertijds Jezus alleen waardeerd als voortreffelijk voorbeeld; later, na krachtadige bekeering, Hem aannemend als haar Verzoener en Verlosser, die „feest in haar ziel” bracht, en Hem als zoodanig door menig treffend en schoon gedicht voorstellend aan geweten en hart van allen, die naar haar wilden hooren.

Dezer dagen trof ons een andere tegenstelling.

Jaren geleden verschenen van Helène Swarth verschillende dichtbundels. En ieder, die haar poëzie las, werd getroffen door den somberen inhoud. Wie kent niet de versregels uit „Sterren:”

„Lief, eens zullen wij sterven, wij beiden, wij samen of ieder
[alleen,
En het graf is zoo diep en de hemel zoo hoog, en of God leeft
[weet geen.”

Of dat andere vers met dat refrein:

„en die afgrond, zoo donker daaronder.”

We halen een paar strofen aan:

„Maar mijn jeugd is vergaan, en het lied van mijn jeugd,
en de roes die mij zalig omwolkte.
En nu zie ik het leven zoo arm en zoo klein,
met dien afgrond zoo donker daaronder.”

„Al de dooden nu rusten van ’t woelige zijn
in dien afgrond zoo donker daaronder.”

„En toch rijst er wellicht uit den heiligen schijn
van dien afgrond zoo donker daaronder,
Wen een wind van mysterie doorzuivert mijn baar
en mijn handen aanbeddend zich heffen,

Nog een ruischende lavende liederfontein
uit dien afgrond zoo donker daaronder.”

In December 1926 nu verschenen in „Opwaartsche Wegen” van dezelfde dichteres eenige verzen, waaraan we hier een en ander ontleenen, die ons troffen door de tegenstelling.

„In donker Doolbosch, waar ik dwalend schreed,
Gelijk een fakkel, blank van liefdegloed,
Verscheen Hij mij — ’k viel weenend Hem te voet
En boog, verblind, mijn aanschijn in Zijn kleed.

Hij sprak: „Een druppel van Mijn heilig bloed
Plengde Ik voor u, toen Ik den kruisdood leed.
Ik kwam tot u, wijl gij den weg niet weet;
Ik draag uzelf den Hemel tegemoet.”

En dan een gedicht, „Vrede” getiteld, waarin allerlei wordt opgenoemd, dat geen vrede geeft, „wjl geen heil ik meer van menschen wacht,” en waarop dan volgt:

„— Waar, verstooten, zal ’k nu vreugde zoeken?
Weiflend blaad ik in het Boek der boeken.
Uit zijn bladen waait mij koel en zoet
Vrede’s adem lavend tegemoet.
God, mijn ziel, uit Paradijs verdreven,
Zoekt U zingend, héél mijn aardeleven,
Teedre Heiland, ’k val U vroom te voet:
Geef mij in, welk lied ik zingen moet.”

Spreeken deze uitingen uit den laatsten tijd niet heel anders dan dat sombere van eertijds: dan dat vage van een „wellicht” nog een lavende liederfontein uit den donkeren afgrond? Mogen we er niet in zien een gewijzigde levensopvatting, waarover wij ons met de engelen verblijden?

IN DEN GREEP VAN MAMMON

door L. PENNING

21)

IN DIT MERKWAARDIGE DORP BESTONDEN trouwens geen geheimen. Wat heden een geheim was, werd morgen reeds rondgefluiserd, en een week later tjlpten het de musschen van de daken. Zelfs de besloten kerkeradsvergaderingen vertoonden in dit opzicht een lek, en de loodgieter, die dit lek zou kunnen stoppen, moest nog geboren worden.

De verhouding tusschen Otto en Nellie lag als een opengeslagen boek voor de dorpers. Zij kenden de kiesche terughouding van Otto, en de jonge man werd er om geprezen, terwijl Schildhuis, die niet gewoon was, van zijn hart een moordkuil te maken, zelfs een keer tot Randijk de opmerking maakte, dat Nellie met Otto volgens zijn bescheiden meening beter af zou zijn dan met een verwend zontje, al bezat diens vader ook een trog vol rijksdaalders.

Alberdien begon het ook in te zien, maar haar man was op dit punt onwrikbaar, en hij nam Schildhuis diens opmerking hoogst kwalijk. Maar Schildhuis trok er zich geen steek van aan. Hij had kort geleden de hofstede voor tien jaren en tegen een geschikten prijs weer ingehuurd, en over tien jaren zou Randijks bui wel zijn gezakt.

Truitje liet Wailing binnen.

„Neem maar een stoel!” zei Randijk, en Wailing schikte bij de tafel, waar de krant lag uitgespreid, met aantekeningen er naast.

„Heb je een oogenblikje, Randijk? Ik wou afrekenen.”

En met een zeker triomfantelijk gebaar legde hij daar tien bankjes van duizend gulden neer plus de rente. Het was geld, voor een half jaar geleend.

„’t Is eigenlijk eerst de volgende week de vervaldag,” meende de wethouder.

Nu ja, dat wist Wailing ook wel, maar hij had het geld toch in de brandkast liggen, en het loonde de moeite niet, om het voor die enkele dagen naar de Bank te brengen. Bovendien bewaarde hij liever de kwitantie dan het geld; het was een vreemde tijd, en voorzichtigheid bleef geboden. Het zou wel een reclame zijn voor zijn kas, indien de beroepsdieven zijn brandkast met een aanval vereerden, maar hij bleef er liever van verschoond, en daarom bracht hij het geld nu maar.

Randijk zette de bril op, om het bedrag na te zien. Zuik werk deed hij den laatsten tijd nooit meer zonder bril; op geldzaken was hij zeer secuur.

„U krijgt een gulden terug, buurman.”

„Die is voor Truitje.”

En met een vroolijken glimlach vertelde Wailing, dat hij met die tienduizend gulden netto vijfduizend gulden had verdiend.

Randijk haalde een sigarenkistje van den marmeren schoorsteenmantel. Het was met blinkend koper belegd, en op het deksel prijkten een paar paardekoppen.

„Een lichte sigaar, Wailing? Steek eens aan!”

En de wethouder schrapte alvast een vuurhoutje aan, terwijl hij nadacht over de gelukkige speculatie, die netto vijfduizend gulden winst had gebracht. Vijftig procent! Het was raak....

„Jij hadt ze ook kunnen hebben, Randijk!”

Het was zoo. Wailing had het hem voorgesteld, en het bedrag, dat ze in de onderneming hadden gestort, zoo dan verdubbeld zijn.

Maar Randijk hield niet van speculaties, en hij waar-schuwde er zelfs anderen voor. Toen Wailing hem het voorstel deed, had hij er op geantwoord, er nog eens een nacht over te willen slapen, terwijl hij de zaak met Alberdien ampel had besproken. Zij ontried het beslist en stond sterk in haar stelling. Zij vroeg aan haar man, of hij die speculatie zou doen tot Gods eer en tot heil van den naaste, of dat het slechts de zelfzuchtige bedoeling had, eigen schatten te vermeederen.

„Dat moet je maar eens aan je conscientie af-vragen,” zeide ze.

Randijk zat met die vraag, en hij was daarom ook niet ingegaan op Wailings voorstel. Maar daaraan was het dan ook te wijten, dat hem de vijfduizend gulden waren ontgaan, die voor 't oprapen lagen....

Truitje trad binnen met het servies.

„Hier is een gulden voor jou van mijnheer Wailing, Truitje!” zei de huisheer.

Haar gelaat straalde. Ze was bezig, een spaarpot te maken, en als zij en haar verloofde geld genoeg hadden gepot, dan zouden zij 't wagen, het begeerlijk huwlijksbootje in te stappen.

Alberdien, die in de zijkamer een brief had ge-schreven, trad binnen, om thee te schenken.

Het was een regelmatig, knap gezicht, met een effen plooi. Het geschiedde niet zoo vaak, dat er een gulle lach om Alberdiens lippen zweefde, en een vreemdeling zou haar voor ietwat stroef hebben aan-gezien. Doch zij was niet stroef; in geenen deele. Het was meer de ernst, die een sterken inslag van haar leven vormde; zij behoorde tot de stillen in den lande, al wist ze terdege goed, wat ze wilde.

Aan de theetafel werd druk gesproken over het wereldgebeuren. Randijk beweerde, dat de oorlog vier weken na het uitbreken, toen het Deutsche miljoenen-leger van de Marne naar de Aisne werd terugge-slagen, in dien zin reeds was beslist, dat voor Duitsch-land de kans was verkeken, de overwinning te behalen. En als Amerika er bij kwam, dan ging Duitschland vermoedelijk er onder — dat was Randijks meening.

Wailing was 't er lang niet mee eens. Amerika kon soldaten zenden maar geen legers; het bezat geen militaire organisatie, die bij een oorlog in Europa van dienst kon zijn, en ook miste het bekwame veldheeren.

„De kansen worden voor Duitschland al beter,” beweerde hij. „In Rusland ligt de revolutie op de loer, en is Rusland schaakmat gezet, dan krijgt de Duitscher

de beide handen vrij. Dan zullen we iets beleven.”

„Oostenrijk zal al vast als een aarden pot uiteen-vallen,” meende Randijk met een lichten spot, maar Wailing geloofde er niets van. Oostenrijk was een wrakke staat; dat moest hij toestemmen, maar de sterke hand van Duitschland was er beschermend over uitgespreid.

Wailing stond op. Hij had nog heel wat zaken af te werken van avond. Toen vroeg Randijk, zoo langs zijn neus heen, of buurman nieuwe speculaties in zicht had.

Alberdien had wel vermoed, dat die vraag komen zou. Randijk had ze daar straks reeds willen doen, maar Alberdiens vermanende blik had hem nog terug-gehouden.

Thans was hij er echter over heen, en hij dacht aan de vijf duizend gulden, die voor 't oprapen waren geweest, indien hij bijtijds had weten te bukken....

Wailing streek langs zijn kortgeknipten, rossigen baard; hij dacht na.

„Neen,” zei hij, „op 't oogenblik weet ik niets.”

Hij had onderhandeld over de levering van een partij groenten naar Duitschland, maar de onderhan-deling was afgesprongen, al had hij er zich nog al wat moeite voor getroost en verscheiden bezoeken afgelegd aan de ministeriële bureau's in Den Haag. Hij bleek er uitnemend den weg te weten en sprak over de ministers en de hooge autoriteiten, alsof het collega's waren, met wie hij dagelijks omging.

„Men kan op dat gebied niets forceeren,” zei Wailing; „het moet rijpen.” (Wordt vervolgd)

Doordringende oogen